

[Buhl.]

er knyttet til det givne, til det bestaaende, der kan volde Juristerne mere end Bryderier nok. Det er derfor i og for sig ikke underligt, at de møder det nye med en vis Skepsis. Men paa den anden Side har Juristerne ogsaa en særlig Evne til at finde sig til Rette under nye Former, og jeg nærer ikke ringeste Tvivl om, at den Kreds af fremragende Jurister, som beklæder den danske Højesteret, vil være i Stand til fuldt ud at hævde Rettens Autoritet og Rettens Uafhængighed ogsaa under den offentlige Votering. Jeg vil derfor mene, at det vil være ønskeligt ogsaa paa disse Punkter, som angaar Højesteret, at naa til en Gennemførelse af Lovforslaget.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Ting. Lad mig til Slutning føje til, at jeg for mit Vedkommende vanskeligt kan afvinde Diskussionen om, hvad man mere eller mindre klart har tænkt sig i Forføj, nogen større Interesse. Det, det kommer an paa, er efter min Opfattelse dette: Er der Grund til at gennemføre disse Forslag? Er det til Gavn for Befolkningen? Er det til Gavn for Retsplejen? Hvis det er Tilfældet, har Rigsdagen en naturlig Anledning til at gaa ind i dette Arbejde. Man kan saa overveje det Spørgsmaal, hvad det koster, og om man mener at kunne bringe de Ofre, der er Tale om. Herom vil jeg mene, selv om Tidene er vanskelige, at Retsplejen griber saa alvorligt og saa dybt ind i de Menneskers Liv, som den kommer til at berøre, at de har Krav paa, at man ser forstaaende paa disse Spørgsmaal og ikke lader de økonomiske Hensyn alene være afgørende. Som sagt, jeg kan ikke forstaa, at denne Diskussion skulde kunne have saa afgørende Betydning. Det maa dog være det rent saglige Indhold i de Forslag, der foreligger, det kommer an paa, og dem skal jeg anbefale til velvillig Behandling.

Godskesen: Ved tidligere Lejligheder har jeg her i Salen udtalt, at jeg haabede, at vi nu ret snart maatte komme til Ende med de idelige Ændringer i Retsplejeloven, for at Loven derefter i nogle Aar kunde virke i Ro og Fred, hvad der uden Tvivl vilde tjene Retsplejen vel. Jeg har ment, at det var naturligt, at denne Tanke fik Udtryk deri, at Retsplejeloven med det Indhold, den efterhaanden havde faaet, blev optrykt og dermed lettere tilgængelig for dem, der skulde bruge den, saavel for Jurister som for Lægmand. Da vi for to

Aar siden behandlede det sidste store Tillæg til Retsplejeloven, mente jeg, at mit Haab nu gik i Opfyldelse, og jeg følte mig styrket i denne Tro derved, at den højtærede Minister straks benyttede den Bemyndigelse, der er givet ham i Loven af 23. Juli 1932, til at optrykke Retsplejeloven. Det har derfor været mig en Overraskelse, og jeg kan sige en Skuffelse, at den højtærede Minister straks efter, at Loven af 23. Juli 1932 var udkommet, forelagde Rigsdagen et nyt stort Forslag til Ændringer i Retsplejeloven og deri netop optog en Række Bestemmelser, som tidligere ikke havde kunnet gennemføres i Rigsdagen. Det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) har nu udførligt udviklet og efter min Mening dokumenteret, at den højtærede Minister derved har handlet i Strid med de Forudsætninger, som man gik ud fra og maatte gaa ud fra, da man behandlede Loven af 23. Juli 1932. Jeg slutter mig i den Henseende ganske til det ærede 5te tingvalgte Medlem. Jeg mener altsaa som han, at vi her er uden for de Forudsætninger, hvorpaa vi byggede i 1932.

Gunnar Fog-Petersen: Ja, mine spredte Tilhørere, jeg skal ikke trætte Dem længe, saa meget mindre som Sagen jo er en Genganger, og en Begrundelse for de Forslag, der foreligger her, er givet før, ogsaa fra den højtærede Ministers og de øvrige Ordføreres Side.

Det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) gav en lang historisk Redegørelse for, hvorledes vi havde arbejdet i Udvalg og Underudvalg, i Kulisserne, og jeg véd ikke hvad, sidste Gang Retsplejeloven var til større Behandling her i Tinget, og vilde ud af denne lange Redegørelse drage den Slutning, at vi, da vi omsider, som det ærede Medlem rigtigt bemærkede, ved Resignation fra alle Sider naaede til Enighed, skulde have bundet os til ikke at gaa videre med de principielle Spørgsmaal, som vi ikke dengang kunde blive enige om. Men der var i det ærede Medlems lange Redegørelse ikke Skygge af Bevis for, at andre end han selv og det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) havde haft saadanne Forudsætninger, hvorom det ærede 16de tingvalgte Medlem for et Øjeblik siden sagde, at han havde knyttet sit Haab. Men dette, at man selv danner sig nogle Forudsætninger og knytter sit Haab til, at disse vil holde, er jo dog ikke det samme som, at andre, der deltager i Overenskomsten, deler enten Forudsætninger eller Haab, og noget saadant er ikke udtalt fra vor Side; den højt-